



ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 30. SZÁM, 2009. JÚL. 26.

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Július 9-ikén az interneten megjelent egy számomra meglepő hír arról, hogy létezik egy weboldal, ahol pontozni lehet Istent aszerint, miként látja az ember a maga sorsát. A cikk szépen előadja, hogy az embereknek az Istenről alko-

emberek, nem tudjuk helyesen kezelni a fájdalom és a szenvedés kérdését. Ezért lapoztam bele a történelem egyik leghíresebb szenvedőjének, Jóbnak a könyvébe, hogy abban keressem a választ. Ugyanis maga Jób egész könyvében ezt teszi: keresi a választ arra, hogy „miért“?

Lelkemből megutáltam életemet. Szabadjára engedem panaszaomat. Hadd beszéljek keserű lélekkel! Azt mondom Istennek: Ne tarts bűnösnek! Add tudtomra, miért perelsz velem? Jó neked az, hogy nyomorgatsz, hogy megveted kezéd munkáját, a bűnösök tanácsának pedig kedvezel? Vajon testi szemeid vannak neked, és úgy látsz, ahogyan az ember lát? Olyanok napjaid, mint a halandóé? Olyanok éveid, mint az emberé? Hiszen kutatod bűnömet, és keresed vétkeket, pedig tudod, hogy nem vagyok bűnös, de senki sem ment meg kezedből! Kezed formált és alkotott engem, azután elfordulsz, és el akarsz pusztítani? Emlékezz csak: úgy formáltál, mint egy agyagedényt, mégis újra porrá tennél? Nem úgy öntöttél-e, mint a tejet, és nem úgy oltottál-e, mint a sajtot? Bőrbe és húsba öltöztetted, csontokkal és inakkal szőttdél át. Élettel és szeretettel ajándékoztál meg, és gondviselésed őrizte lelkemet. Mégis ezeket rejtegetted szívedben, tudom, ez volt a szándékos: Ha vétkezem, te számon tartod, bűnöm alól nem mentesz föl engem. Ha bűnös vagyok, jaj nekem! Ha igaz vagyok, akkor sem emelhetem föl fejem. Elégeld meg gyalázatomat, lásd meg nyomorúságomat! Hiszen ha gőgös lennék, oroszlánként rontanál rám, és ellenem fordítanád csodálatos hatalmadat. Új tanúkat állítanál ellenem, szaporítanád az engem érő bosszúságot, sorozatosan támadnának ellenem. Miért is hoztál ki anyám méhéből? Bár kimúltam volna, és szem ne látott volna! Olyan lennék, mint aki nem is volt, akit az anyaméhből vittek a sírba! Úgyis rövid az időm! Ha megszűnnék a baj, és elmaradna tőlem, egy kissé felvidulnék, mielőtt odamegyek, ahonnan nem térhetek vissza: a sötétség és a halál árnyékának országába, a vaksötét országba, a halál árnyékának sötétségébe, ahol nincs rend, és a fény is olyan, mint a sötétség.

Jób 10

tott véleménye igen rossz, mivel igen alacsony volt a pontszám. Az első pillanatban felháborodtam: milyen nagy is az emberiség gőgje, amely helyet ad ily káromló tettnek, mennyire képtelenek az emberek kritikusan szemlélni és hibáztatni önmagukat! A következő pillanatban azonban tudatosítottam, hogy mi,

I. A „MIÉRT KÉRDÉS“

Nemcsak ő keresi, hanem mi mindnyájan. A „miért“ kérdés a szkeptikusok, a kételkedők, a vallás-vádlók kedvenc kérdése. Azért, mert ezzel lehet megtámadni azt, ami irritálja őket, ugyanis a hívő ember valamilyen módon provokálja őket. Talán azért, mert Isten el-

fogadása ijesztő gondolat a számukra, mert hinni Benne a legnehezebb lépést jelentené, amit Ádámnak is meg kellett tennie, amikor Isten megkérdezte: Ádám, hol vagy? Azaz bújj elő, leplezd le magad bűneiddel együtt és konfrontáld velem. A következő akadály pedig a logikájuk, mert kiiktatja a láthatatlan hatalom személyes jelenlétét. Nem utolsó sorban pedig a számukra annyira kézenfekvő, talán leggyakoribb kérdésüket szögezik nekünk: ha van Isten, miért van annyi szenvedés, miért enged meg ezt amazt? A szenvedés kérdése valóban talán a legnehezebb éppen azért, mert mindenki életében más és más okból jelenik meg, más módon, más célok miatt. Számtalan vallásrendszer foglalkozik ezzel a problémával különböző magyarázatokkal szolgálva. Még maga a Biblia is több szemléletet kínál. A legkézenfekvőbb és a judaizmusban leginkább elterjedt magyarázat a bűnért járó büntetés, ok-okozati törvény. Ádám vétkezett, Éva vétkezett, ezért osztályrésze az emberiségnek az arca verejtékével szerzett kenyér, ezért jövünk a világra fájdalmak között, ezért romlott meg a kapcsolat a nő és a férfi között. Még a tanítványok is azt kérdezik Jézustól, látván a vakon született embert: „*Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?*“ (Ján 9,1) Viszont lehetett érezni, hogy ez a magyarázat kevés és maga Jézus is más szemléletet kínál a válaszában: „*Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei.*“ Itt mutatott rá Jézus a lényegre, ebben kell látni e vak ember szenvedésének az okát. Illetve

célját. E szemléletnek a képviselője mai Igénk főszereplője, Jób is.

II. JÓB

Jób érdekes személyiség volt. Úgy írja le őt a könyv, hogy feddhetetlen, igaz, istenfélő és büngyülölő ember volt. Jól lehet református tanaink szerint mindenki bűnös, senki sem lehet igaz, ebben az esetben a Biblia azért tanúskodik így róla, mert kiemeli túlsúlyban lévő jó tulajdonságait. Jób tisztasága, hite annyira provokálta Sátánt, hogy fondorlatos beszéddel kieszközölte Istennél azt, hogy egymás után a legsúlyosabb csapásokkal illesse, és ezáltal tegye hitét próbára: vagyona elvesztésével, gyermekei halálával, végül súlyos betegséggel. Csak zsémbes asszonya hagyatott meg neki. Azért engedte meg Isten ezt a próbatételt, hogy bebizonyítsa Sátánnak, hogy Jób akkor sem tagadja meg Őt. Jób valóban kiállta a próbát. Nem tagadta meg Istenét, se nem káromolta. Viszont – és az nagyon szimpatikus a Bibliában, hogy Jóbból nem csinál egy olcsó szentet, hanem hozzánk hasonló emberként rajzolja meg – Jób ugyanolyan kérdéseket tesz fel és ugyanolyan fájdalomteli szemrehányásokat intéz Alkotójához, mint bizony mi is szoktunk. Bűn ez? Bűn kiáltani Istenhez, vádolni és indulatosan szólni előtte? Valaki azt hiheti. De akkor az ily ember sorsa valóban pokoli. Ugyanúgy, mint a híres keresztyén filozófus, Soren Kirkegaard apja: ő a súlyos balsorsa miatt egy hegyen hasonlóképpen vádolta Istent, de mivelhogy szigorú vallásos környezetben nőtt fel, ahol ilyesmi káromlásnak számított, lel-

kileg sosem épült fel ebből a traumából, hogy ezt meg merete tenni és élete végéig súlyos depressziók örölték. Ebből arra következtethetünk, hogy talán nem kereste a vigasztalást Jób könyvében, mert akkor tudhatta volna, hogy ez nemcsak hogy nem bűn, hanem Istentől adott út. És itt van a szenvedés értelmének egyik magyarázata: Isten AKARJA, hogy kérdéseket tegyünk fel neki. És ha még a fájdalom autentikusabbá teszi azokat, annál jobb. Talán nincs is célravezetőbb útja az Istennel való kommunikációnak, mint az, ha az ember fájdalomban keresi, kérdezi. A fájdalom elmélyíti az embert, a fájdalom őszintébbé teszi az embert, a fájdalom kinyitja az embert Isten felé és elkészíti a válasz befogadására. Olykor Isten szava ugyanis elmegy a fülünk mellett anélkül, hogy azt meghallanánk, de ha az ember maga követeli, akkor bizonyára figyelni fog a válaszra. Nem véletlen, hogy Jézus, még mielőtt elkezdte a legnehezebb és legdicsőségesebb szolgálatát, akkor „szenvedni“ ment a pusztába, megvonva magától az ételt, italt, emberi társaságot. Kitéve magát a Sátán vádolásának, kísértésének, az elbizonytalanodás veszélyének. Jézus ebben az állapotban kapta meg Atyjától a legfontosabb válaszokat, amelyek nélkül nem lehetett az, akivé lett. Mi mindnyájan testvéreim, járjuk a magunk pusztáit. De ezek kegyelmi állomások, hogy ne maradjunk csak biológiai teremtmények, hanem lelki teremtmények. Hogy azok legyünk, akivé kell válnunk, hogy beteljesíthessük küldetésünket. Ha Jézus elkerülte volna a pusztát, esetleg, megkockáztatom, nem lett volna képes

betölteni megváltói küldetését. Ha a zsidó nép elkerülte volna a pusztai vándorlást, nem foglalhatta volna el Palesztinát mint lelkileg érett nép. Ha mi elkerüljük a pusztáinkat, nem mozdulunk tovább: közelebb az ismerethez, a bölcsességhez, küldetésünk betöltéséhez. A fájdalom és a szenvedés nagy kihívás az ember számára az Isten keresésében és az istenkérdések megválaszolásában, mert nagyon könnyen el lehet rajtuk csúszni. A rosszul feldolgozott élmények az Istentől való elforduláshoz vezetnek, megkeményedéshez, elkeseredettséghez, panaszokhoz. A másik végletben pedig az egészségtelen önvádálshoz, amely annál szörnyűbb, mert némelyek élvezik is ezt a mazochista önvádálást azt hívén, hogy annál kedvesebbek lesznek Isten előtt, minél jobban verik a mellüket. Az ilyen emberek hite szomorú és nem szabad. Jób helyzete azonban példás: igen, elkeseredett, igen, átkozza a születése napját, de nem fordul el Istentől, hanem intenzíven keresi. Nem vádolja magát önmarcangoló módon, hanem azt mondja: „tudod, hogy nem vagyok bűnös“. Tehát fel tudja egészségesen mérni a helyzetet. Nem engedi, hogy hamis istenkép lopakodjon be a szívébe és megmérgezze a hitét. Nem engedi, hogy a szenvedés elvakítsa, hanem a fájdalmat jól megértve, inkább intuitíve mintsemhoggy tudatosan, minél közelebb akar kerülni kérdéseivel a Teremtőjéhez. Ez nekünk is nagy feladat, kedves testvéreim. Mi is jól tudjuk, mennyire nehéz a fájdalmakban, próbákban és igazságtalanságérzetünkben hitbelileg megállni. Azért biztató számunkra Jób esete, mert törté-

nete, mint egyébként minden bibliai hitben járó személy helyzete, jól végződik. Számptalan vita után, amelyet barátai val levezet, és amikor fájdalmában sokszor olyan dolgot vet fel, amit a barátai szinte eretnekségnek és káromlásnak vélnek, Jóbot maga Isten igazolja. Jób helyzete abban nagyon érdekes, hogy megmutatja, hogy a fájdalom különleges helyzetbe tudja hozni az embert, olyanba, amelyben a hívők nem igen értik meg őt. Látjuk, hogy hiba, ha minden szenvedő ember helyzetét dogmatikusan be próbálnánk skatulyázni. Amikor az ember valósággal szenved és várva-várja az ő helyzetére illő válaszokat, megoldásokat, megcsik, hogy csak felszines, be-tanult vallási igazságokat kap vigaszul. Azért képesek a hívők sokszor elidegenedni a maguk vallásában, gyülekezetében, mert nemcsak azt érzik, nem érti meg őket senki, hanem még hibásnak is érzik magukat. Jób barátai is ellenségesen viselkedtek Jób iránt, amikor fájdalmában számukra hitetlen módra beszélt. Ha az ember olvassa beszédeiket, bölcsnek látszanak és helyesnek. Isten azonban a végén mégis elutasítja őket. Jóbot pedig felmagasztalja, mint olyat, aki helyesen szólt. Nehéz most teljesen megvilágosítani Jób könyvének nehéz filozófiáját, azonban nézzük a végét: Jób nemcsak hogy megkapja Istentől a választ, hanem Isten jobbra fordítja Jób sorsát és visszkap mindent, sőt annak többszörösét, amije volt, még tíz gyermeket is. Ugyanakor súlyos hiba lenne úgy felfogni a szenvedést, hogy most azért szenvedek, hogy aztán a végén többet kapjak. Az a több ugyanis relatív

és nem mindig a vagyonban és a jólétben nyilvánul meg. Legjobb példa erre maga Jézus.

III. JÉZUS, A SZENVEDŐ

Jézus szenvedése az, amire azt mondhatjuk, hogy követendő. Jézusban van a szenvedés értelme kiábrázolva a legjobban. Jézusnak nem volt semmi vagyona, a pusztában való szenvedésének nem a jólét volt a jutalma, hanem a messiási voltának a megerősítése, a mennyei bölcsesség, az Atyával való kapcsolat kiépítése, amelynek erejében csodákat tehetett három évben keresztül, továbbá az emberek szívének megnyílása. Öölötte – hisz nagy dolog, ha az emberek meg tudnak nyílni előttünk. Az emberi gondok, az emberi szív belsejébe való látás, hatalom a gonosz felett. Ezek számomra a szenvedés révén megszerzett igazi áldások. És még nem beszéltünk az utolsó szenvedéséről: a passióról. Jézus lelki harca, valamiben a Jóbéhoz hasonló, amikor még Ő is ki merte fájdalmában mondani, hogy kívánná elkerülni a keserű poharat, ebben a helyzetben a legemberibb. Isten hozzánk hasonló lett minden szempontból, még a fájdalomban is. Nem akart a maga magasságában maradni, hanem a hozzánk való szeretete idáig is elvezette őt: a legszörnyűbb terheinken való osztozásba. Jézus is őszinte párbeszédet vezetett az Atyával, de az egész szenvedés-kérdés felfogásának szempontjából itt jön a legérdekesebb pont: a kereszten, miközben a mi bűneinkért a legszörnyűbb kínokat élte át, így kiáltott: „Éli, láma sabachtani? Istenem, miért hagytál el engem?!“ A

héber „lámá“ szócska azt jelenti: miért, de nem az okra kérdez vissza. Tehát nem arra, mit tettem, hogy elhagytál, hanem a célra: Mi célból szenvedek? Istennek milyen elgondolása, célja, szándéka, milyen jövő áll a szenvedésem mögött? Ez nagy különbség. Mert általában mi, ha szenvedünk, okot keresünk mögötte: mit vétettünk, miben hibáztunk, mit csináltunk rosszul, mit hanyagoltunk el? De a szenvedő Jézus kérdése így irányul: „mi jó fog származni abból, hogy most fáj? Mi következik ezután?“ Mi

jó? Azt már tudjuk: váltság, feltámadás, reménység, új élet. Ez pedig nem kevés. Ez az, amit minden ember keres, ebben akar biztos lenni, hogy van reménysége, van jövője, van biztosíték arra, hogy életének értelme van. Jézus a szenvedésben ezt harcolta ki nekünk. Ez viszont biztatás arra, hogy jelenlegi kérdéseinken, kríziseinken, fájdalmainkon túl a végén mindnyájunkra győzelem vár. És ebbe érdemes hittel kapaszkodni.

Ámen.

(Elhangzott 2009. július 19-én)



Keresztyénként is elég nehéz érzelmek nélkül nyilatkozni erről a törvényről... Június végén fogadták el,

július 17-én a köztársasági elnök alá is írta, szeptember 1-én lép érvénybe. ...nem Csehországban, hanem Szlovákiában, de bennünket, Csehországban élő, dolgozó magyarokat is érint, hiszen a legtöbbünk onnan származik, ott élnek szülei, rokonai, ismerősei. Krebsz János következő cikke betekintést nyújt abba, hogy tekintenek a romániai magyarok erre a törvényre...

NYELVI TÖRVÉNYEKRŐL

Államalapító királyunk tragikusan fiatalon elhunyt, és később szentté avatott fiáról, Szent Imréről elnevezett fel-csíki falu főutcáján B. István ötvenéves helyi lakos ittas állapotban közlekedett kivilágitatlan kerékpárján, s halálos balesetet

szenvedett, elütötte egy szabályosan haladó Dacia.

A fenti költött hír illusztráció alább kifejtendő mondanivalónkhoz, miszerint a nyelvi szabályok és törvények jókora hányada illemszabály természetű. Tudjuk, kinek milyen megszólítás dukál, melyik nyelvi formulával fejezzük ki tiszteletünket vagy megvetésünket. A közös nyelv állapota többet mond egy közösségről, mint bármely közgazdasági mutató.

Az álhír B. Istvánját halálában is megilleti a személyiségi jog, nem írja ki az újság a teljes nevét, értelmetlenül. Ugyanis már a második faluban sem tudnák, hogy ki az a Bogdán vagy Bíró István, a körülírt nevű faluban pedig még monogram sem kell, mindenki azonosítja a személyt, sőt többen megmondták előre, rossz véget ér az ipse.

A falunév körülírása még érdekesebb eset. Az idősebbek emlékezhetnek még arra az időre, amikor Romániában nem volt szabad nyilvánosan használni a

magyar helységneveket. Ha tilos, akkor körülírunk, született meg a megoldás, és az élő klasszikus írótól az Előre vidéki tudósítójáig mindenki olyanokat írt: a Szamos menti város, Ady Endre szülőfaluja, meg ilyenek.

Ha a szlovákoknak nyelvtörvény kell, akkor alkotnak maguknak olyat, amelyre szükségük van a szlovák nemzeti lét adott frusztrációs pillanatában. Mindenki úgy válik nevetségessé, ahogy neki jólesik. Ha valaki attól érzi magát jobb szlováknak, hogy gyűlöli, korlátozza a magyarokat, azt sajnálni kell. A XXI. században, amikor a világ bármely pontján anyanyelvi tévéműsorok tucatjából válogathatók, hazai újságok óránként frissülő híreit olvashatom az interneten, akkor ki korlátozhat abban, hogyan beszélek?

Rendkívül életszerűtlen az a szituáció, amikor a szlovákiai színmagyar faluban az öregnéne bebattog a tanácsházára befizetni az ebadót, s a szintén magyar anyanyelvű hivatalnok szlovákul értelmezi számára a kitöltendő adóív rubrikáit. S mondjuk, van a hivatalban valaki, Slota-követő elszánt hazafi, és kötelességtudatból följelenti őket, mert az értelmezés során csak elő kellett venni Arany János szókincsének néhány elemét. Hogy csak szlovák nyelvvizsgálóval lehet valaki hivatalnok, dolgozhat az államigazgatásban? Eddig is így volt, az élet követelte meg, törvényi szabályozás nélkül.

Az angolok büszkék arra, hogy a királynőnek pallosjoga van. Sok száz éves törvény, ottmaradt a paragrafusok között, s a jobb útikönyvek leírják annak érzé-

keltetésére, hogy az Egyesült Királyság mennyire hagyománytisztelő, és múltban gyökerező jogrendszerrel bír. Volt a történelemnek egy pillanata, amikor a királyság intézményét ennyire meg kellett erősíteni, hogy az országvezető rövid mérlegelés után eltávolíthatta az élők sorából azokat, akik veszélyt jelentettek a közösségre.

Talán egy-két precedensre is emlékeznek a történészek. Azután a körülmények változásával üres szöveggé vált az emberalkotta törvény, a mai uralkodónak se hatalma, se apparátusa nincs élni ezzel a jogával. A törvényekkel már csak így vagyunk. A jogászai szakma érzelkel valami társadalmi, közösségi igényt, amire megszületik a szabályozás. A nagy kérdés ezután, hogy a törvényt megtartják-e mindazok, akikre vonatkozik, vagy értelmetlen betűhalmazként jelen van a közlönyökben és jogtárakban.

A nyelv szabályozása, száz-százötven év meddő kísérletezés után kezdjük belátni, semmiféle eredménnyel nem jár. A szlovákiai magyar a szlovákból, az erdélyi a román szókincséből kölcsönöz elemeket a mindennapi beszéd megkönnyítésére, s kialakul egy regionális köznyelv, amely a gyakorlatban érzékelhetően eltér az akadémiai normától, de méginkább az anyaországi beszélt nyelvtől. Érzékenyebb lelkek ilyen példák nyomán nemzethalált vizionálnak. A nyelvész legfeljebb kutathatja, leírhatja ennek a folyamatnak az állomása- it, mozgatórugóit.

Ha autóvezetői vizsgát csak az ország hivatalos nyelvével tehetek, akkor a köz-

lekedés szókincsének nagy része azon a nyelven rögzül, s „parbrízt” mondok szélvédő helyett, hosszú fényt a reflektorra. A Trianon után határon kívül került magyarok értelmisége hamar belátta, hogy a többség nyelvét elsajátítani alapvető érdek, megélhetési szükség. De akinek szűkös értelmi kapacitásába csak egy nyelv használata fér be, azt minek kínozni hosszú iskolás éveken át, csak azért, hogy mások történelmi önértéssel beszélhessenek arról az országról, amelynek kenyerét ezek az idegenek eszik.

Ha egy nemzetnek attól van/lesz öntudata, hogy a másikat szőröstalpúnak nevezi, netán fölrója neki, hogy nincs történelmi múltja, az csak saját magáról állít ki szegénységi bizonyítványt. Kívülről nézve határozottan mulatságos lehet, ahogy ezek a közép-kelet-európai országok összehasonlítgatják a GDP-jüket, az államháztartási mutatóikat, múltbéli tömeggyilkosaikat, hogy kinek van nagyobb. Azután meg beszólogatnak egymásnak komoly diplomáciai levélváltásokkal sújtva. És hörögnek vérig sértetten a szélsőségesek. Zászlót égetnek.

Komoly politikusokat is belevonnak saját hülyeségi köreikbe. Egy modern nemzetfogalom komoly hajtóerő lehetne itt, Közép-Európában, ehelyett ösközösségi indulatokkal operálnak felelős tényezők. A szlovákok nyelvtörvénye az a görbe tükör, amelyben magunkat megláthatjuk, hogy mi sem vagyunk különbeek.

Mi elmegyünk megveretni magunkat szlovákiai focimeccsre, ők rendkívüli

parlamentari ülést hívnak össze a „Kárpát-medence magyarsága” kifejezés nyilvános elhangzása után. Ebbe a komolytalanságos versenybe illeszkedik a nyelvtörvény mint újabb fokozat. Tegyük fel, hogy legalább szlovák oldalról komolyan veszik, és följelentgetnek magyar embereket, mert hivatalban, nyilvános helyen megszólaltak magyarul, netán egy újságcikkben Pozsonyt írtak Bratislava helyett. Kiszabják a szabálysértési pénzbírságot? Azután néhányan – csak a nemzetközi figyelem fölhívására – bevonulnak a börtönbe, leülni a büntetést? Akkor jobb lesz szlováknak lenni? Tótzsiher, hogy nem.

Új Magyar Szó
(www.umsz.manna.ro)

Krebsz János 1954-ben született. 1986-1993-ig gimnáziumi tanár, 1993-ban a Regionális Oktatási Központ munkatársa, 1994-től a Baranya Megyei Önkormányzat Pedagógiai Intézetében dolgozott, 1995-1999-ig a Nemzetközi Hungarológiai Központ alkalmazásában a Bukaresti Egyetem Hungarológiai Tanszékén lektori munkát végzett. 1999-től 2001-ig a Baranyai Pedagógiai Szolgálatok Központja munkatársa, 2001-től 2006-ig ismételten a Bukaresti Egyemen lektor. Jelenleg újra Magyarországon tanár. A Romániai Magyar Szó után állandó munkatársa lett az Új Magyar Szónak, amelyben publicisztikát és esszéket közöl. Csángó riportjai közül több elérhető az interneten. Jelentések a dévai Szent Ferenc Alapítványról, illetve a verespataki aranybányászatról szóló nagylélegzetű riportjai is.

GYÜLEKEZETI ALKALMAK



Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól (a nyári időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban. Istentisztelet alatti **gyermekmegőrzés/vasárnapi iskola** az 1. emeleti klubhelyiségben. A gyerekeket az istentiszteleti alkalom előtt egy nappal be kell jelenteni a 723/960913-as telefonszámon.

Bibliáóra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól (a nyári időszakban).

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnájában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (korus@refnet.cz)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL



– A gyülekezeti terem épületében történő felvonócsere miatt **július hónapban – és valószínűleg augusztus folyamán is – az istentiszteleti alkalmak a szokott időben, de a templomban lesznek megtartva.** *Kérjük közölje ezt a hírt az istentiszteleti alkalmakra készülő ismerőseivel. Az istentiszteleteket minden héten megtartjuk.*

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÉLETÉBŐL

A magyarországi történelmi egyházak július 8-án közös nyilatkozatban foglaltak állást a közelmúltban elfogadott szlovákiai nyelvtörvény bevezetése ellen. A nyilatkozatban a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia, a Magyarországi Református Egyház, a Magyarországi Evangélikus Egyház és Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége **aggódmát fejezi ki a törvény értelmében büntethető magyar nyelvhasználat miatt. Kifejti, hogy az elfogadott nyelvtörvény súlyosan sérti a Szlovákiában kisebbségben élők jogait és nagyban nehezíti mindennapjaikat.**

A nyilatkozatban a magyarországi történelmi egyházak támogatják a Magyar Köztársaság Kormányának és a parlamenti pártoknak a nyelvtörvényt elítélő nyilatkozatait és kérik őket, hogy lehetőségeik szerint tegyenek meg mindent az európai testületeknél az elfogadott törvény visszavonására, az évezredes zsidó-keresztény értékrend jegyében fogant európai együttélés szabályainak megtartására.

forrás: Internet

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Maď. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP